

Arrest

nr. 198 186 van 18 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 BORGERHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesemorie.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. JOUNDI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt op 3 september 2017, met kennisgeving diezelfde dag, een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: E.H. (...).

voornaam: S.(...)

geboortedatum: (...).1980

nationaliteit: Marokko

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
uiterlijk op 03.09.2017*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinéa 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3e wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Artikel 74/14 :

o artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

o artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft zijn verblijf niet gemeld bij de autoriteiten. Er is dus een risico op onderduiken.

Hij werd op heterdaad betrapt op zwartwerk (AN.55.LB.108437/2017)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Eveneens op 3 september 2017, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten(1):

Naam : E.H. (...)

voornaam : Samir

geboortedatum : (...).1980

nationaliteit : Marokko

*wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 03.09.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan,*

Betrokkene heeft zijn verblijf niet gemeld bij de autoriteiten. Er is dus een risico op onderduiken.

Hij werd op heterdaad betrapt op zwartwerk (AN.55.LB.108437/2017)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het is daarom dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

o voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift en haar synthesememorie vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Uit het middel, zoals geformuleerd in de synthesememorie, blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het “beginsel van het vermoeden van onschuld” en van artikel 7 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het middel luidt als volgt:

“Aangaande het eerste middel verwijst verzoeker naar hetgeen reeds uiteengezet werd in zijn inleidend verzoekschrift.

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- Dat verzoeker niet in het bezit is van geldig paspoort of visum*
- Verzoeker bezit geen arbeidskaart/beroepskaart – betraapt op zwartwerk*
- Verzoeker heeft zich niet aangemeld om zijn aanwezigheid te melden*
- Verzoeker zou geen gekend of vast verblijfsadres hebben – risico op onderduiken*
- Verzoeker wordt geacht de openbare orde te schaden*
- er wordt verzoeker om deze redenen een inreisverbod opgelegd van 3 jaren conform artikel 74/11 § 1 lid 2 Vreemdelingenwet;*

In het geval van verzoeker moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat verzoeker – rekening houdend met de bepalingen van artikel 10, 11 van de Grondwet – niet op een correcte manier werd bejegend. Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij gehandeld heeft in overtreding met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Immers, in artikel 7 van voormelde Richtlijn heeft een vreemdeling de mogelijkheid om vrijwillig terug te keren en dient daarvoor een minimumtermijn van 7 dagen te krijgen. In de bestreden beslissing van verwerende partij werd GEEN termijn voor VRIJWILLIGE terugkeer aan verzoekster toegekend.

Immers, in de terugkeerrichtlijn werd immers opgenomen dat bij een eerste controle een vreemdeling zonder legaal verblijf is op het Belgisch grondgebied eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben vrijwillig gevolg te kunnen geven aan een bevel.

In het geval van verzoeker werd verzoeker helemaal geen enkele termijn toegekend om het Belgisch grondgebied te verlaten.

Verzoeker voelt zich op een niet correcte manier bejegend door verwerende partij daar in gelijkaardige gevallen verwerende partij de vreemdeling een termijn verleend om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten slotte wordt de schending van artikel 13 van het EVRM ingeroepen door verzoeker. Dit artikel stelt het volgende:

“Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel Art. 13

Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Dat conform artikel 13 van het EVRM éénieder recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de "wet" niet wet geschonden. Daar de term "wet" duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

Bijkomend wenst verzoeker te benadrukken dat de bewering van verzoekende partij "verzoeker is op heterdaad betrapt op zwartwerk" niet juist is en zelfs een schendig vormt van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld. Immers, het is niet omdat er klaarblijkelijk een onderzoek aan de gang was van de diensten van de RVA, dat verzoeker ook schuldig is. Zolang een onafhankelijke en onpartijdige rechter geen uitspraak heeft gedaan over de schuld of onschuld van verzoeker kan er geen sprake zijn van "heterdaad" of "schuld" van verzoeker. Door de modus operandi van verwerende partij riskeert het gerecht de waarheid te ontlopen, daar verzoeker wenst mee te werken aan de ontdekking van de waarheid. Door verwerende partij wordt verwezen naar proces-verbaal om te stellen dat er in hoofde van verzoeker een risico bestaat dat de openbare orde wordt geacht geschonden te zijn, is een brug te ver gegaan. Er wordt enkel gesteld in de bestreden dat er een "PV", zonder nadere precisering. Er is enkel sprake van een onderzoek, waarbij verzoeker eveneens zijn rechten van verdediging kan doen gelden. Hij geniet – tot het bewijs van het tegendeel – het vermoeden onschuld.

De houding en de beslissing van verwerende partij vormt dan ook een flagrante schending van het strafrechtelijk algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld.

Verder stelt verwerende partij dat verzoeker geen gekend of vast verblijfsadres heeft in België. Er is immers een verschil tussen een woonplaats en een verblijfplaats. De wettelijke woonplaats van een persoon, voor de uitoefening van zijn rechten en de vervulling van zijn plichten, is daar waar hij zijn hoofdverblijf (domicilie) gevestigd heeft. Dit gebeurt door een verklaring af te leggen op de gemeente, tengevolge waarvan men wordt ingeschreven in het bevolkingsregister (Belgen) of het vreemdelingenregister (vreemdelingen).

De woonplaats kenmerkt zich door eenheid (men heeft er maar één) en (een zekere mate van) bestendigheid (maar men kan zo vaak men wil van woonplaats veranderen).

Een verblijfplaats heeft, in tegenstelling tot een woonplaats, alleen een feitelijk en geen wettelijk karakter: het is de plaats (of het zijn de plaatsen) waar men soms, ev. ook voor langere periodes, aanwezig is, bijvoorbeeld buitenverblijven, studentenkamers... (Lees Studente met hoofdverblijfplaats in Budget & Recht nr. 148 januari/februari 2000 p. 47.). Verzoeker heeft geen woonplaats, maar wel een vaste verblijfplaats.

Stellen dat verzoeker geen "gekend of vast verblijfsadres" zou hebben is niet juist.

Verzoeker heeft geen officiële woonplaats, maar wel een feitelijke vaste verblijfplaats.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom in concreto er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn van 3 jaren, wordt geenszins verduidelijkt en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [...]"

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet afdoende gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende, rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel en met het vermoeden van onschuld.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaren.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet, gelet nu op het gegeven dat de in de bestreden beslissing aangegeven "redenen" manifest onjuist zijn en getuigen van een gebrek aan een in concreto-beoordeling van het administratief dossier van verzoeker en de daarin vervatte gegevens, waar verwerende partij kennis van heeft (of minstens kennis van behoorde te hebben).

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van die jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. Minstens is de genomen beslissing disproportioneel.

Uit de inhoud van het administratief dossier, had verwerende partij minstens moeten afleiden dat het te voorbarig, onzorgvuldig en zelf kennelijk onredelijk en disproportioneel om reeds in de deze fase een bevel te nemen ten aanzien van verzoeker.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en schendt de in het eerste middel aangehaalde beginselen en bepalingen.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet,
- Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet,
- Artikelen 10 en 11 GW,
- Artikel 13 EVRM,
- Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel,
- De materiële motiveringsplicht,
- Artikel 7 van de Richtlijn 2008/115/EG,
- Vermoeden van onschuld.

Ter ondersteuning uit verzoekende partij kritiek op het gegeven dat geen termijn voor vrijwillige terugkeer aan verzoekende partij werd opgelegd. Verder zou de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd zijn met het EVRM: zolang een onafhankelijke en onpartijdige rechter geen uitspraak heeft gedaan over de schuld of onschuld, kan er geen sprake zijn van heterdaad of schuld van verzoekende partij. Er zou aldus een schending zijn van het vermoeden van onschuld.

Verzoekende partij zou wel een feitelijke vaste verblijfplaats hebben en tot slot meent verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet zou meedelen waarom er in concreto een inreisverbod van drie jaar zou zijn opgelegd.

Betreffende de vermeende schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: RvS nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de verzoekende partij hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies) en eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op grond van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet werd geen termijn om het grondgebied te verlaten toegekend.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij geen belang heeft bij onderhavig middel.

Op heden zijn 37 dagen verstreken sedert de betekening van de bestreden beslissing.

Nog steeds heeft verzoekende partij geen gevolg gegeven aan het hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij geeft integendeel aan geen gevolg te willen geven aan het bevel.

Gezien inmiddels (meer dan) 30 dagen zijn verstreken sedert de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft verzoekende partij geen (actueel) belang bij zijn kritiek. Terwijl er overigens ook geen concrete kritiek werd geuit door verzoekende partij.

Art. 7 van de Terugkeerrichtlijn kent in punt 4 de volgende uitzondering toe op de termijn voor vrijwillig vertrek:

'4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.'

In zoverre zij wijst op het feit dat er in gelijkaardige gevallen wel een termijn zou zijn verleend, en er om die reden een schending zou zijn van artikelen 10 en 11 GW, benadrukt verweerder dat verzoekende partij niet aantoot dat zij zich in een volstrekt gelijkaardige situatie bevindt als de vreemdelingen waarnaar verzoekende partij verwijst.

De verzoekende partij toont niet aan er sprake is van enige willekeur gezien de bestreden beslissing verwijst naar concrete elementen die eigen zijn aan de specifieke situatie van verzoekende partij.

Verzoekende partij toont met haar vage beweringen geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel. "Er moet voorts opgemerkt worden dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (R.v.S. 5 maart 2004, nr. 128.878). Verzoeker laat evenwel na dit te doen." (RvV nr. 18.975 van 21 november 2008)

In de beide bestreden beslissingen werd overigens terecht gewezen op het feit dat verzoekende partij op heterdaad werd betrapt op zwartwerk (AN.55.LB.108437/2017).

Wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, beroept verzoekende partij zich op artikel 6 EVRM en het daarin vervatte vermoeden van onschuld.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Ook uit de volgende rechtspraak blijkt dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld:

"Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het "vermoeden van onschuld" is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het "vermoeden van onschuld" en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken" kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen." (RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

"Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling." (R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

Het feit dat een proces-verbaal geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, betekent niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geen rekening zou kunnen houden met dit element binnen het kader van zijn beoordelingsbevoegdheid. Er kan wel degelijk rekening worden gehouden met alle elementen die blijken uit het administratief dossier. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt het PV-nummer, evenals de feitelijke omstandigheden: verzoekende partij werd aangetroffen in de werkplaats van de bakkerij en had vuile werkkledij aan.

Verzoekende partij kan overigens ook niet dienstig wijzen op een schending van artikel 13 EVRM. Verweerder laat gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 EVRM geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R ERGEC, *La Convention Européenne des droits de l'homme*, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 EVRM.

Verzoekende partij geeft verder aan dat uit de bestreden beslissingen zou blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft gesteld dat verzoekende partij geen gekend of vast verblijfsadres heeft in België. Bij nazicht van de bestreden beslissingen blijkt niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging dergelijke motieven heeft gehanteerd.

Er wordt enkel gewezen op het feit dat betrokkene het verblijf niet heeft gemeld bij de autoriteiten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing houdende het inreisverbod blijkt duidelijk dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 1° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het dat verzoekende partij haar verblijf niet heeft gemeld bij de autoriteiten, er een risico op onderduiken is, verzoekende partij op heterdaad werd betrapt op zwartwerk en gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten er kan worden afgeleid dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Voormelde gegevens werden duidelijk en terecht in de bestreden beslissing opgenomen als redenen om aan verzoekende partij een inreisverbod met een termijn van 3 jaar op te leggen.

Terwijl nopens het opleggen van de termijn van drie jaar ook specifiek nog de volgende motivering in de bestreden beslissing werd opgenomen:

- *Verzoekende partij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven,*
- *Verzoekende partij heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden,*
- *Het belang van de immigratiecontrole,*
- *Het belang van het handhaven van de openbare orde, ..*

Verzoekende partij kan bijgevolg niet dienstig voorhouden als zou er in de bestreden beslissing niet zijn meegedeeld om welke reden een inreisverbod van 3 jaar zou zijn opgelegd.

Terwijl de gemachtigde verder uit onderzoek van het dossier kon vaststellen dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar.

Verzoekende partij geeft overigens ook geenszins aan met welke specifieke omstandigheden dan wel geen reden zou zijn gehouden. De gemachtigde van de staatssecretaris besloot derhalve geheel terecht dat een inreisverbod van 3 jaar aan verzoekende partij moest worden opgelegd.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Geenszins toont verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Er is geenszins sprake van een automatisme, en verzoekende partij toont overigens niet aan om welke reden de termijn kennelijk onredelijk zou zijn:

“De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.” (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende te worden betekend, gezien zij manifest weigert om gevolg te geven aan een eerdere verwijderingsbeslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het middel faalt in rechte.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissingen inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel

bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekende partij meent in strijd met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet te zijn bejegend doordat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, wijst de Raad er wat betreft de voorgehouden schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vooreerst op dat het Grondwettelijk Hof exclusief bevoegd is om te oordelen of wetskrachtige normen in overeenstemming zijn met de Grondwet. Derhalve stelt de Raad vast dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om uitspraak te doen over een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

In zoverre de verzoekende partij een schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat er pas sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens kan aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128 878; RvS 5 januari 2007, nr. 166 369) en dat hier geen redelijke verantwoording voor bestaat. Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt dan ook niet, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

Verder merkt de verwerende partij terecht op dat de verzoekende partij geen actueel belang heeft bij haar grief dat zij geen termijn kreeg om het Rijk vrijwillig te verlaten, nu sinds de bestreden beslissingen en de betekening ervan meer dan een maand is verstreken op het ogenblik dat zij haar synthesesamenvatting indient en zij nog steeds geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Daarnaast merkt de Raad op dat de Terugkeerrichtlijn wel degelijk voorziet in de mogelijkheid voor de lidstaten om af te zien van het toekennen van een termijn van vrijwillig vertrek. Zo luidt artikel 7 van genoemde richtlijn als volgt:

“Vrijwillig vertrek

1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen.

(...)

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

(...)”

In casu wordt de verzoekende partij geacht door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden en werd eveneens een risico op onderduiken vastgesteld, bevindingen die zij met haar betoog overigens niet weerlegt (cfr. Infra).

Voorts kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij aangeeft uit de Terugkeerrichtlijn af te leiden dat zij in haar concreet geval eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 13 van het EVRM merkt de Raad op dat, gelet op de inhoud en het doel van deze rechtsregel, een schending niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij geen andere bepaling van het EVRM geschonden acht.

Verder meent de verzoekende partij dat het beginsel van het vermoeden van onschuld geschonden is. Waar verzoekende partij stelt dat het niet volstaat te verwijzen naar een proces-verbaal nu nog geen enkele onpartijdige en onafhankelijke rechter uitspraak heeft gedaan over schuld of onschuld zodat er geen sprake kan zijn van heterdaad of schuld, wijst de Raad erop dat het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de verwerende partij niet verhindert

om op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen op basis van de feiten vastgesteld in het in de bestreden akte vermelde proces-verbaal. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Overigens ziet de Raad niet in waarom een verwijzing naar het betreffende proces-verbaal in de bestreden beslissingen niet kan volstaan, nu dit stuk zich in het administratief dossier bevindt. De houding van de verwerende partij is dan ook geenszins een “*flagrante schending van het strafrechtelijk algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld*”.

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissingen allerminst dat de verwerende partij heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gekend of vast verblijfsadres in België heeft, doch slechts stelt dat de verzoekende partij haar verblijf niet gemeld heeft bij de autoriteiten. Het onderdeel van het middel waarin de verzoekende partij zich baseert op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissingen is dan ook niet dienstig.

Tenslotte meent de verzoekende partij dat de verwerende partij niet in concreto motiveert over de termijn van het opgelegde inreisverbod en dat de duur van drie jaar disproportioneel is.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de tweede bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
(...)”*

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “*indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*”.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

In casu motiveert de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing waarom de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod, namelijk:

“□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan,

Betrokkene heeft zijn verblijf niet gemeld bij de autoriteiten. Er is dus een risico op onderduiken.

Hij werd op heterdaad betrapt op zwartwerk (AN.55.LB.108437/2017)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het is daarom dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

Vervolgens motiveert de verwerende partij waarom zij opteert voor een inreisverbod met een duur van drie jaar, namelijk:

“*voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan.*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Vooreerst komt het betoog van de verzoekende partij tegenstrijdig over nu zij enerzijds lijkt te stellen dat er niet wordt gemotiveerd over de termijn van het inreisverbod, maar anderzijds ook stelt dat uit de motivering blijkt dat er sprake is van een disproportionaliteit.

De verzoekende partij kan gelet op deze motivering niet ernstig voorhouden dat door de verwerende partij geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden en dat op quasi automatische wijze wordt gekozen voor een inreisverbod van drie jaar. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, dat zij niet heeft getwijfeld de openbare orde te schaden en dat gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. De verzoekende partij geeft overigens niet aan met welke specifieke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden. Verder verduidelijkt zij niet waarom zij meent dat er sprake is van een onevenwicht tussen het algemeen belang en haar individueel belang, ten koste van haar individueel belang, doordat wordt geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar. Het feit dat zij het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de verwerende partij volstaat op zich niet om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan verder herhalen dat de verwerende partij niet moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheidsbeginsel, van artikel 13 van het EVRM en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het beginsel van de fair play, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU